Zoals bij iedereen heeft ook bij ons Covid-19 ons leven helemaal in de war gestuurd. Half maart waren we nog in de Franse Ardennen, maar plots werd de grens met Frankrijk – veel sneller dan wij zagen aankomen – gesloten. We hadden zelfs nog een aantal heel dierbare spullen daar laten liggen die we de week nadien wel zouden meepakken naar huis, omdat de auto al zo vol zat. Die spullen liggen dus nog steeds daar want gedurende drie maanden ging de grens niet meer open.

Omdat we in Antwerpen een kleine rijwoning hebben, was in ons kot blijven een hele opgave. Als je de voorbije periode in Antwerpen ergens naar toe ging om toch een beetje buitenlucht te hebben, was er altijd wel veel volk in de buurt. Dat maakte het voor ons extra frustrerend om niet naar ons vakantiehuis te kunnen gaan.

HULP VAN DE BUREN

Ons vakantiehuis staat in een rustige straat waar niet zoveel huizen staan en dus liggen die huizen allemaal wat verder uit elkaar dan wat wij in Antwerpen gewend zijn. Maar toch waren we eerder op het jaar al eens langs geweest bij een Franse buurvrouw wat verderop in de straat. Nu dat we Frankrijk niet meer in konden, wilden we haar contacteren om te vragen of ze af en toe eens bij ons huis kon langs gaan om te zien of alles in orde was. Probleem was wel dat we alleen haar voornaam en adres kenden. We hebben nog een poging ondernomen om haar telefoonnummer op te zoeken in de Franse online telefoongids, maar dat leverde geen resultaat op. Daarom hebben we haar een brief gestuurd met daar onder andere ons telefoonnummer in. En ja hoor, wat later kregen we telefoon van deze lieve, wat oudere Franse dame. Vanaf dan hadden we dus ook haar telefoonnummer en konden we af en toe met elkaar bellen en ging ze af en toe eens langs bij ons huis.

Niet veel later kregen we een mailtje van de vorige eigenaars van ons vakantiehuis. Zij hadden telefoon gehad van een Nederlandse buurvrouw uit de straat van ons vakantiehuis met de vraag of ze haar contactgegevens aan ons konden doorgeven, zodat we haar konden bellen. Ze vroeg zich af of ze ons ergens mee kon helpen, aangezien we niet naar Frankrijk

konden komen. We hadden haar ooit al wel eens langs zien komen, maar echt kennis gemaakt, hadden we nog niet. We hebben die week met haar gebeld en dat was een zeer hartelijk en lang gesprek. Wel een wat vreemde manier om met een buurvrouw kennis te maken. Zij is sinds dan ook af en toe langs geweest om te controleren of alles in orde was met ons huis en om de brievenbus te legen. Sindsdien hebben we ook met haar geregeld contact gehad, wat toch wel een geruststelling was, als je zelf niet naar je huis kan gaan.

Een paar weken geleden kregen we dan bericht dat de Franse buurvrouw met haar dochter het gras in onze tuin hadden afgedaan met de bosmaaier, want anders zag ons huis er zo onbewoond uit en er waren blijkbaar wat inbraken geweest daar in de streek. Met zo'n buren zijn wij heel gelukkig en ik denk dat we de komende periode allemaal geregeld gaan afspreken – rekening houdende met de nodig afstandsregels natuurlijk.

TERUGGAAN

Sinds 20 mei mochten Belgen terug naar hun vakantiehuis gaan. Het is te zeggen, naar hun vakantiehuis in België. Wij hadden de pech dat ons vakantiehuis net over de grens in Frankrijk gelegen is en die grens is tot 15 juni gesloten gebleven. Toegegeven de goesting om eerder toch al eens naar daar te gaan was groot en we kregen ook al tips over bij welke grensovergangen er nauwelijks controle was, maar we hebben dat toch niet gedaan. We zijn braaf in ons kot in België gebleven. Maar vanavond is het zover, dan vertrekken we weer en hopelijk kunnen we nog veel naar daar gaan de rest van het jaar, en natuurlijk ook daarna.